

רע"פ 8925/14 - יהודה פרנקל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 8925/14

לפני: כבוד השופט א' שהם

המבקש: יהודה פרנקל

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק-דין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד, מיום 7.12.2014, בע"פ 29700-08-14, שניתן על-ידי כב' השופטים א' טל - נשיא; ז' בוסתן; ד"ר ש' בורנשטין

בשם המבקש: עו"ד ד"ר יוסף גבריאלי

החלטה

1. לפניי בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כב' השופטים: א' טל - נשיא; ז' בוסתן; ד"ר ש' בורנשטין), מיום 7.12.2014, בע"פ 29700-08-14, אשר בגדרו נדחה ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופטת א' נחמן), בת"פ 2656-09, הכרעת דין מיום 3.9.2012 וגזר דין מיום 14.7.2014.

2. המבקש הגיש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו, ובהחלטתי מיום 11.1.2015, הוריתי על

עמוד 1

עיכוב ביצוע העונש עד להכרעה בבקשה לרשות ערעור.

רקע והליכים קודמים

3. במסגרת הסדר טיעון הודה המבקש בכתב אישום מתוקן, אשר מחזיק שלושה אישומים, ומייחס למבקש עבירות שונות, שעיקרן הוא שימוש שעשה המבקש בהיתר העסקה של עובד זר שניתן לאימו, על מנת להסדיר אשורות עבודה לעובדות זרות שהגיעו לישראל, בתמורה לתשלום, ושלא כדין. על יסוד הודאתו, הורשע המבקש בעבירות הבאות: 3 עבירות של מרמה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 415 סיפא לחוק העונשין, התשל"ז-1977; תיווך שלא כדין, לפי סעיף 79(א)-(1)-(2), בצירוף סעיף 65(א) לחוק שירות התעסוקה, התשי"ט-1959 (להלן: חוק שירות התעסוקה); 3 עבירות של גביית כספים שלא כדין, לפי סעיף 69ד(א) בצירוף סעיף 80(ג) לחוק שירות התעסוקה.
4. עוד הוסכם בהסדר הטיעון, כי המבקש יודה במיוחס לו, וייגש בעניינו תסקיר מטעם שירות המבחן. ככל שהתסקיר ישא אופי חיובי, יטענו הצדדים במשותף לעונש של 6 חודשי מאסר, לריצוי בדרך של עבודות שירות; אך אם התסקיר יהיה שלילי, המשיבה תטען כי יש להשית על המבקש מאסר לריצוי בפועל. בתסקיר שהוגש לבית המשפט, וכן בתסקיר משלים, תוארו נסיבותיו האישיות של המבקש; עברו הפלילי; והקושי שלו לקחת אחריות על מעשיו. בנסיבות אלה, התרשם שירות המבחן כי קיים סיכון להישנות העבירות, ונמנע מהמלצה על חלופה עונשית בעניינו של המבקש.
5. ביום 14.7.2014, גזר בית משפט השלום בראשון לציון את דינו של המבקש. בית משפט השלום עמד על הערכים החברתיים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של המבקש, ובהם יכולתה של המדינה לפקח על כניסת עובדים זרים לישראל; הונאת רשויות המדינה והונאת המתלוננות תוך ניצול מצוקתן, מתוך בצע כסף. לאחר זאת, סקר בית המשפט את מדיניות הענישה במקרים דומים, וקבע את מתחם העונש לכל אישום. במסגרת הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, נתן בית המשפט את דעתו לתכנון המוקדם של העבירות, ליוזמה ולנזק שנגרם כתוצאה מן המעשים. בנוסף, נשקלו מצבו האישי והבריאותי של המבקש, לרבות נסיבותיו המשפחתיות, והודאתו בכתב האישום. לחומרה, נזקפו לחובתו של המבקש העובדה שהוא לא גילה אמפתיה כלפי המתלוננות, וכן עברו הפלילי. בשים לב למכלול שיקולי הענישה, הושתו על המבקש בגזר הדין העונשים הבאים: 12 חודשי מאסר, לריצוי בפועל; 8 חודשי מאסר על תנאי, למשך שלוש שנים, לבל יעבור המבקש עבירה מן העבירות בהן הורשע; וכן קנס בסך 50,000 ש"ח, או 500 ימי מאסר תמורתו.
6. המבקש ערער על הכרעת הדין ועל גזר הדין לבית המשפט המחוזי, וביום 7.12.2014, נדחה הערעור על שני חלקיו. בית המשפט המחוזי לא מצא מקום להורות על ביטול הרשעתו של המבקש, אשר הודה במיוחס לו, כשהוא מיוצג על-ידי עורך דין. צויין, כי לאחר שהוגש תסקיר לבית משפט השלום, הביע המבקש רצון לחזור בו מהודאתו. בעקבות זאת הוחלף ייצוגו של המבקש, אך בהמשך חזר בו המבקש מרצונו לחזור מן ההודאה. נקבע, כי האישומים בהם הודה המבקש מבססים את העבירות בהן הוא הורשע, ובפרט בעבירות של קבלת דבר במרמה, שכן המבקש הציג לעובדות הזרות מצגי שווא. אשר לחומרת העונש, נקבע כי בית משפט השלום נתן את דעתו למכלול השיקולים הרלוונטיים, ואין מקום להתערבות בגזר הדין.

הבקשה לרשות ערעור

7. בבקשה שלפניי, הפנה המבקש טענות כנגד הרשעתו בדין, כאשר לדבריו, "רוב העובדות העומדות בבסיס הרשעתו של המבקש לא קיימות ואף לא יכולות להתקיים". נטען, כי מוטל היה על בית משפט השלום לבחון את מצב הדברים לאשורו, ולא להסתפק בהודאתו של המבקש בעובדות. בין היתר, נטען כי לא היתה למבקש כל אפשרות לרשום עובדות זרות, כיוון שאפשרות כזו נתונה רק ל"לשכה פרטית" כהגדרתה בחוק שירות התעסוקה. עוד נטען, כי לא ייתכן שהמבקש ביצע את המיוחס לו, כיוון שמשמעות הדבר היא שהמבקש "שלל מאימו את הזכות להסתייע בעובדים זרים ואת היכולת המינימאלית לנהל את שגרת חייה", ואישום זה איננו מתיישב "עם ההיגיון הבריא". המבקש הבהיר כי הוא איננו טוען לכשל בייצוגו בפני הערכאה הדיונית, והסביר כי הודאתו נבעה מ"עייפות מההלך הפלילי הארוך" ומנסיבות אישיות אחרות שהעסיקו אותו באותה שעה. בנוסף, טען המבקש, כי לא היה מקום להרשיע אותו במרמה, מאחר שהעובדות הזרות היו מודעות לכך שמדובר באשרות עבודה פיקטיביות. במסגרת הבקשה לרשות ערעור, המבקש ביקש להגיש כראיות נוספות תלושי שכר, אשר לא עמדו בפני הערכאות הקודמות.

8. לעניין גזר הדין, נטען על-ידי המבקש כי העונש שהושת עליו חורג ממדיניות הענישה הנוהגת, וחמור בהרבה מן העונש שהושת על שותפו של המבקש לאישום השלישי. צוין בבקשה, כי עניין זה לא נטען על-ידי המבקש במסגרת טיעוניו לעונש, מחמת "היסח הדעת". לבסוף, הפנה המבקש טענות כלפי מתחם הענישה שנקבע על-ידי בית משפט השלום, וכן טען כי נסיבותיו האישיות אמנם נזכרו בגזר הדין, אך לא ניתן להן המשקל הראוי.

דיון והכרעה

9. הלכה היא, כי רשות ערעור "בגלגול שלישי" תינתן במשורה, ורק במקרים אשר מצריכים דיון בשאלה משפטית כבדת משקל או סוגיה ציבורית רחבת היקף, וכן במקרים שבהם מתעורר חשש לעיוות דין כלפי המבקש (רע"פ 7759/14 שבת נ' מדינת ישראל (18.12.2014); רע"פ 6005/14 שאוליאן נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה ת"א-יפו (10.12.2014); רע"פ 8275/14 אבו לבן נ' מדינת ישראל (7.12.2014)). טענותיו של המבקש אינן חורגות בכהוא זה מעניינו הפרטי, ולא נגרם לו עיוות דין כלשהו. לפיכך, הבקשה איננה מצדיקה את עריכתו של דיון "בגלגול שלישי", ודינה להידחות.

10. למעלה מן הצורך אוסיף בקצרה, כי גם לגופו של עניין, אין ממש בטענותיו של המבקש ודין להידחות. המבקש הודה בכתב האישום, כשהוא מיוצג, במסגרת הסדר טיעון, ובנסיבות העניין לא היתה כל עילה להתיר לו לחזור בו מן ההודאה (ראו רע"פ 7940/14 סבן יעקב - ציוד לבנין בע"מ נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (8.12.2014); רע"פ 2065/14 אבו מדיגם נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (9.6.2014)). ברי, כי דבריו של המבקש, לפיהם ההודאה נבעה מ"אדישותו של המבקש כלפי ההליך ותוצאותיו", אינם מהווים טעם המצדיק היעדרות לבקשה לחזרה מהודאה. אין ממש גם בטענותיו של המבקש לפיהן אין היתכנות לביצוע המעשים שיוחסו לו. טענה זו מתבססת בעיקרה על תיאור הליכי הרישום המקובלים של עובדים זרים במשרד הפנים, אך בהמשך הבקשה, המבקש עצמו מתאר כיצד הוא הסדיר את מעמדה של אחת העובדות הזרות, בעבור תשלום. יובהר, כי בהתאם להלכה לעניין הגשת ראיות נוספות בשלב הערעור, אין כל מקום להתיר למבקש להגיש כראיה את תלושי השכר המצויים בידו, בפרט כאשר ניתן היה להשיג אותם ולהציגם בפני בית משפט השלום (רע"פ 2122/13 דבש נ' מדינת ישראל (9.5.2013)). גם טענתו של המבקש, כי העובדות שיוחסו לו אינן מגבשות את העבירות בהן הורשע, איננה משכנעת. יסוד המרמה התגבש במעשיו של המבקש, אם כלפי העובדות הזרות ואם כלפי רשויות המדינה.

11. גם לעניין העונש, לא מצאתי כל עילה להתערבות בהחלטותיהן של הערכאות הקודמות. המבקש ניצל את מצוקתן ומעמדם הרעוע של עובדות זרות בישראל, לשם בצע כסף, והפסול החוקי והמוסרי בכך הוא ניכר. גזר דינו של בית משפט השלום הוא מנומק, מפורט ומבטא התחשבות במכלול שיקולי הענישה. יודגש, כי אין מקום להקיש לעניינו של המבקש מן העונש שהושת על שותפו לכתב האישום השלישי, נוכח מסכת העבירות שיוחסה למבקש, ותוכנם של התסקירים שהוגשו בעניינו מטעם שירות המבחן. מכל מקום, ובניגוד לטענתו של המבקש, העונש אשר הושת עליו איננו חורג ממדיניות הענישה המקובלת והראויה במקרים דומים.

12. אשר על כן הבקשה לרשות ערעור נדחית בזאת.

נוכח התוצאה אליה הגעתי, החלטתי מיום 11.1.2015, מתבטלת. כפי שנקבע בפסק דינו של בית המשפט המחוזי, המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 1.2.2015, עד לשעה 10:00, בימ"ר הדירים או על פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות או דרכון ועותק מהחלטה זו. על המבקש לתאם את הכניסה למאסר, עם ענף אבחון ומיון של שירות בתי הסוהר, בטלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, כ"ד בטבת התשע"ה (15.1.2015).

ש ו פ ט